

даже тръбаше да вървимъ по коритото на рѣката. Въ други мѣста, отъ пѫтя останало такава тѣсна ивица, че тръбаше да отпрягаме третия конь; до като се върши това, другите два коня се спиратъ, бричката се повръща назадъ и остава на единъ пръстъ отъ пропастта. За щастие писаря, който имаще херкулесова сила, успѣваше да подложи камъкъ подъ колелото; послѣ това единъ добъръ ударъ съ камчика и ний сме спасени. Пѣтната се зададе мостъ, единственъ, който ний срѣщнахме по цѣлия пѫтъ; той бѣше направенъ отъ натрупани дървета засипани съ прасть; но едно отъ дърветата се счюпило и се отворила голѣма дупка. И тука ний изминахме нещастието. Но нека благоволи читателя да помисли, че тоя е главния пѫтъ, който съединява Сърбия съ София и съ Цариградъ. Той трѣвало би да биде най важния пѫтъ за съобщение на цѣлия полуостровъ, тѣй като за всички прѣселявания, експедиции, армии и всички сношения пощови и чуждестранни, — нѣма другъ проходъ. Но и тоя, който сѫществува сега, се дѣлжи йоще на Мидхать-паша. Дѣлъ, койго развалилъ пѫтя, билъ прѣди единъ мѣсецъ, а пѣкъ и на ума си нѣмали да поправятъ разваленото. Това, повидимо, не говори въ полза на България, т. е. че тя силно желае да облегчи сношението съ Сърбия. Истина, че тука неогдавна йоще е била Турция, и това обяснява всичко.

Ний се спрѣхме да си починатъ коньетъ прѣдъ ханчето, единственното човѣшко живѣлище, което срѣщнахме прѣзъ четири-тѣхъ часа пѫтуване по тая мрачна клисура. Като влѣзохъ въ ханчето да пия една сливовица за подкрепление, азъ помислихъ, че попаднахъ въ нѣкоя мечка дупка. По земята се тѣркаляха кокали и други разни парчета; стѣнитѣ и тавана, всичко почърнѣло отъ димъ и сажди, които испушта отъ себе си желѣзната соба, която нѣмаше тржба за излизане на дима. Нѣма столъ, нѣма маса; само нѣколко малки съ три крака столчета; по зидовете отъ неодѣлания пѣсъчикъ, който билъ черъ, както всичко друго, биле прострѣни прѣсни овчи кожи; тѣ издаваха ужасна вонь. Стопаница и жена му тѣй сѫщо бѣха покрити съ единъ слой тъмна боя, какго и бордея имъ. Тѣ жи-